

По заповѣдта на Майка Тиреза, най първата отъ сестрите които щеха да ся исповѣдаты, беше сестра Варвара.

Исповѣдалницитѣ на католишкитѣ мѣнастыри сѣ направени като одачки съ по единъ столъ вътрѣ за да може да сѣдаты които ся исповѣдватъ, а коленичатъ само когато духовникътъ ще имъ чете разрѣшеніето и опрощеніето на грѣховетѣ, скритѣ подъ дебела завеса.

Сестра Варвара отиде въ исповѣдалницата и отецъ Исидоръ откато избѣбра четири петь думы на латинскы языкѣ, каза на грѣшницата да сѣдне и завчасъ отвори прѣдъ нея дълго предисловіе врѣхъ милосердіето Божіе, врѣхъ свѣтата дѣвственосъ на С. Богородица и врѣхъ празнуваніето, което щеше на скоро да ся празнува въ това свито жилище въ деня когато Варвара щеше да ся повалугери.

Тѣзи думы замразихъ сърцето на бѣдната мома, която виждаше себе си игубена за този свѣтъ и за чело-вѣческото общество, въ което бѣше приживѣла годнытъ на младостта си, за Якинта, когото никакъ отъ ума си не изваждаше.

— Какъ премина тѣзи ношь? попита отецъ Исидоръ милостиво.

— Не толкосъ добръ.

— Нощната тишина сякога докарва помисли и то повече оубзи на сърцето.

И святой старецъ Исидоръ беше съ ума си като биволтъ съ окоето въ просото.

— Кажы ми, мой ангелъ, либила ли си нѣкой пѣтъ?

— Охъ много, либихъ твърдъ много!

— Кажы ми, кажы ми, думаше честный исповѣдникъ съ радость.

— Какво да ты кажъ, отче?